

פאלק היילפרין

חלום והכמיהה

מחבר בחלקו לפי מקורות עממיים.

מזיר צ"ב. גבירץ וב. בקתם.

הוצאת ספרים 'זרעא' פ"ק, תל-אביב

א.

שומר חרוץ אחד הנה במשטרה החלמאית. פעם אחת
 עבר בלילה על השמירה בחוצות חלם ומצא נגב במקדרת.
 מהר השומר החלמאי החרוץ והחזיק בקנה בגדו. התחיל
 הנגב מתחנן לפגיו:

— הרפה ממני, שומר גדיב לב, ואני מקטיטה בדי
 אדקי, שאשוב מדרך הרעה.

אולם השומר שהנה איש חרוץ וחסם, חלמאי בנו של
 חלמאי וקן בנו של חלמאי, מלא אהוק פיהו על הנגב
 התמים, כי גרע שאין לסמוך על הבקשת נגב במתנת
 שיחזור בתשובה ולא הרפה ממנו.

ב

והשעה שעת לילה. בני העיר שקועים בשנה עמקה וזקוקים הם לשמירה מעלה, שלא יתפרצו נגבים לתוך הבתים להרוק את הכלים מתוכם. מה איפוא יעשה השומר הקבם, שגם הוא ישאר על משמרתו עד הבקר ונמ הנגב לא ימלט מנדיו?— נזכר שבחיותו ילד קטן, הנה אביו שלו מציג אותו בצוית לעגש על מעשה פשע, והוא, השומר, לא יכול לעזוב את מקומו עד שיבוא אבא והשיב לו את הקשתו: — לקח השומר את הנגב והגניסוהו לקרן צוית שבין הבתים ואמר לו: — פה בצוית תעמוד כל הלילה. עם אור הבקר אשוב ולקחתיה.

ג

עם אור הבקר שב השומר לקחת את הנגב, על מנת להוביל אותו אל המשטרה. והנה נעלם הנגב ואיננו. התפלא מאד, כיצד יכל הלו לצאת מן הצוית בלי גטילת רשות; הלך אל המשטרה וספר:

— כך וכך הנה מעשה, ואני כך וכך עשיתי, והנה שלא: הנגב נעלם ואיננו!

התפלאו גם קציני המשטרה החלמאית ושבו את השומר: — הנה בן-חיל! תפס נגב במחלת!

הלך השומר לביתו, אכל ושתה ונרדם עד הערב, ובערב יצא שוב לשמירה. הלך וסבב בחוצות וברחובות החלמאים. בתאם והנה שוב אותו הנגב חוסר במחלת! קשץ עליו השומר ואחרו בענארותו:

— עקשו לא תמלט, ירדיו לאו

ד.

והשעה שעת לילה, ואסור לעזוב את המשמר בחוצות. שמא יחטרו נזבים לתוך בתי האנרחים החלמאים והציני אותם בקלי ריק, מה יעשה איפוא השומר, שלא יעזוב את המשמר בחוצות ונם הנזב לא ימלט? לא קדאי להציג אותו בקרן זוית, שהרי אמש יצא בלי נטילת רשות מן הנוית ונעלם. אלא מה יעשה? נזכר שלסבתא שלו היתה פעם מרנגלת, ובקדי שלא תברח מן הבית לקחה חבל, קשרה קצהו אחד ברנגלה המרנגלת וקצהו של אחד ברנגלו של השלקח. לקט השומר מיתר, שנמצא בכיסו, קשר קצהו אחד ברנגל הנזב וקצהו אחד בכף המנעול של אחד השערים, הדק את הקשרים היטב, ואמר:

— עקשו לא תמלט עוד, עם אור הבקר אשוב ולקחתי. בבקר בא — והנה נעלם הנזב ואיננו:

ה.

התפלא השומר עד מאד, בא אל המשטרה וספר: — כך וקר הנה מעשה, ואני כך וקר עשיתי, והנזב בקל זאת נעלם ואיננו, הנה פלא!

התפלאו גם קציני המשטרה ושבחו את השומר, אשר זה הלילה השני הוא תופש נזבים, והשומר הלך לישון, מפני שהיה ער כל הלילה, וישן עד הערב, בערב אכל ושתה, לבש את בגדי השנרד שלו, הודין במסל של גומי וקאקדס ויצא אל המשמר.

הוא סובב ברחובות, הקא והמס. שתאם רָאָה והנה אותו
הננב עצמו חומר במתרת. קפץ השוטר עליו והסוּק בגרונו:
— הפעם לא תמלט מניי! אפה תהנה סובב אתי נסר
עד הבקר ואז אנקוד אל המשטרה!

ו.

הסוּק השוטר ביד הננב וסבב עמו ברחובות חלם ביד
הגולה. בשהאיר הבקר הולך אותו אל המשטרה. בלבקתם

בדרך קמה ריח גדולה ומזקה, שששאה את הבובע מעל ראש
הננב וזרקו לארץ. התחיל הבובע מתגלגל לארץ הרחוב.
אמר הננב לשוטר:

— תרשה נא לי, שוטר נדיב לב, לךדוף אסרי הבובע
שלי ולתפשו, שקא ואכר לי.

מלא השוטר צחוק פיו:

— לא נקברדי. אתה לא תוליד אותי שולל! יודע אני
 היטב את מומותיה ואת נקליה. אם אתן לך לרדוף אתרי
 הבובע, מיד תברח ותמלט. על בן זאת אעשה. אני ארוץ
 לתפוש את הבובע ואתה תעמוד פה, ומן המקום הזה
 לא תזוז!

אמר והתחיל רץ אתרי הבובע של הנגב. בינתיים פנה
 הנגב לצד שקננד ומלט.

ג

שב השוטר החלמאי למקום, והנה נמלט הנגב. התפלא
 מאד. בא אל המשטרה החלמאית וכפר: — כך וכך הנה
 מעשה, ואני כך וכך עשיתי והנגב בבל זאת נעלם ואינני.
 הרי זה פלא!

התפלאו גם כל הקצינים החלמאים שבמשטרה ושכחו
 את השוטר, שהוא תופס נגבים בכל לילה. נתנו לו פרס
 של מאה שקל קעד מריצותו, אף השלוהו למדרגת קצין
 ושלחוהו הביתה לישון.